

Fornemmelsen af at ånde ud

Af Frederik Kulager, Elev på Rønne Højskole '11

Tro mig, når jeg fortæller dig, at det har været svært. Med sved på overlæben og forventningsfulde forældre trippende bag døren, blev min sidste studentereksamen overstået. Mine forældres skilsmisse gav genlyd helt ind i lokalet, hvor jeg, med statistikker og begreber, forvirrede censor og ikke mindst mig selv. Med et koldsvedigt håndtryk klemte jeg høfligt censors hånd farvel med et spinkelt håb om forbarmelse. Karakteren, der blev givet den dag rimede på ko, så du kan selv regne ud, at boblerne hurtigt forsvandt fra champagnen dén dag. Ak ja, et 02 er svært at fejre, så hvad fejrer man så? At man har afsluttet gymnasiet, selvfølgelig. Og det var da også en glædens dag, bevares.

Men til studenterfesten kom klumpen i halsen, man på eksamensdagen havde slugt, pludselig tilbage igen. For hvordan synker man egentligt det sørgelige faktum, at ens karaktergennemsnit var lavere end det påkrævede snit på drømmestudiet? Man smiler til gæsterne og fortæller dem, at "det hele nok skal gå".

Og hvad skal det så betyde? Jo, når så skeen klirer mod vinglassets kant og talen, nervøst nedskriblet, skal lyde, og de ambitiøse fremtidsplaner luftes for den fremmødte, og meget forventningsfulde, familie, så fortæller man dem, at man skal på højskole, ud og finde sig selv. Man skal dyrke sine spidskompetencer og blive et endnu bedre menneske. Det lyder smukt og frelst, men forvent løftede øjenbryn og spørgsmål som "Jamen, hvad kan du egentlig bruge det til?" og en hel del "Du får da lært at tænde bål, hva?," med efterfølgende klap på skulderen og et mystisk hånligt grin.

Jeg ville på højskole! Og intet i hele verden kunne stoppe mig, ikke en gang mit gennemsnit fra gymnasiet.

Så jeg pakkede min kuffert, krammede min snøftende mor farvel og hoppede på toget til Jylland. Og det var her, at jeg åndede ud.

Men en udånding bliver altid efterfulgt af en indånding. Det er definitionen på liv. Og det er her, jeg bliver lidt filosofisk, så bær over med mig. Midt i karakterracet følte jeg ofte, at jeg var stoppet med virkelig at leve. Til sidst i min gymnasieperiode overlod jeg alt til trivialiteterne og lod dovenskaben regere. Jagten på afgangsbrevet, skulderklappet fra

familien og studiepladsen på Copenhagen Business School virkede bedøvende. Hver indånding jeg tog, var den samme tomme luft, jeg før udåndede. Men på højskole var det anderledes – luften var, for første gang i lang tid, frisk.

Tanken om nye begyndelser, nye bekendtskaber og nye færdigheder fyldte mine lunger op som en zeppeliner, klar til afgang.

Og det er præcis her, at højskolen har sin eksistensberettigelse.

For mens landets universiteter kæmper med stigende stress og ensomhed blandt deres elever, så står højskolen for netop det modsatte: hygge og fællesskab. To ord, jeg som dansker og verdensborger, gerne vil bevare som en del af vores selvopfattelse. Bare tag ordet "hygge", vi har jo næsten taget patent på det ord. Vi dyrker hyggen. Lad mig blot ridse et scenarie op: Kakkelbordet dækket, pejsen knitrer og x-factor ruller over skærmen. Mor kommer ind med hindbærroulade og far skænker kaffen, uden at spilde. Du kan sikkert allerede mærke den ubeskrivelige varme, der breder sig i din krop, og det er denne følelse, vi skal bevare. Højskolen, om nogen, dyrker denne livsoplysning. På min højskole får vi eksempelvis dagligt kaffe, te, kage og frisk frugt. Vi har en dagligstue med bløde sofaer og plads til aktiviteter. Det er en dagligstue, der både fungerer som studiemiljø, men også som stuen i dit eget hjem. En unik kombination, som kun højskolen kan tilbyde.

Og så er der fællesskabet. I dag snakker man meget om at *networke*, skabe kontakter. Drømmejobbet fås ikke længere med de rigtige karakterer, men gennem dit netværk af bekendtskaber. På højskolen er det netop mødet med ligesindede, for mit tilfælde, kommende journalister, der gør, at min studietid på Aarhus Journalisthøjskole aldrig bliver ensom, da jeg fra begyndelsen har nogen at støtte mig op ad. Det er måske, de selvsamme mennesker, som en dag anbefaler eller underretter mig om et potentielt drømmejob. De mennesker man møder på højskolen kan spille en vigtig rolle i en succesfuld karriere. Det er nemlig højskolens evne til at samle mennesker, under hyggelige omgivelser(!), der deler en fælles drøm, passion eller evne. Fremtidige forretningspartnere, studiekammerater og bandmedlemmer bliver måske fundet på netop denne måde.

Men det er ikke kun nok, at højskolen markerer sig herhjemme. Den skal også nå ud over de danske grænser. Derfor har jeg også kun ros tilovers for Grundtvigs Højskole, der samler penge ind, laver oplysningskampagner og sender unge elever til Jordan for at støtte det Arabiske Forårs kamp for frihed og lighed. Det sender stærke signaler til omverdenen om, at højskolen tør engagere sig i det omgivende samfund. Højskolen har trods alt, med alle sine bløde værdier, nemlig meget at lære verden. Oplysning, dannelse og fællesskab er alle egenskaber, højskolen burde og kan dele ud af, hvor mangelen opstår.

Så hvad med det faglige spørger du dig selv. Faglighed, faglighed og faglighed.

Det er lyst og nysgerrighed, der er drivkraften bag det faglige arbejde på en højskole. Men lad være med at tro, at højskolen giver dig en faglig uddannelse med titel og diplom. For det gør den ikke. Og det må heller ikke være målet. Højskolen skal i mine øjne være studieforbereende. Det mener jeg, for når jeg spørger, hvorfor jeg selv, men også mine medstuderende, valgte højskole og ikke bare susede af sted gennem uddannelsessystemet, så svarede de, at det havde de ikke mulighed for. Jeg går selv på højskole for at forbedre min chance for at bestå Aarhus Journalisthøjskole-prøven, som frasorterer hver femte håbefulde ung. Andre er her for at kunne søge ind på Kvote 2, og så er der nogen få, som simpelthen bare ville ånde ud og fyldes med frisk luft.

Det er midt i dette sammensurium af håb og ønsker for fremtiden, at vi mødes. Det er på højskolen, at jeg spejler mit ansigt, usikkert som sidemandens, ved aftensbordet. Det er om bålet, at vi samles om aftenen, med en drøm i maven om noget stort. Det er i klasselokalet, at vi diskuterer alt mellem etik og journalistisk. Det er bag salmebogen, vi samles til fællessang. En sang sunget af skrøbelige stemmer, som blev grebet af det sikkerhedsnet, jeg synes, højskolen skal fungere som. Et sikkerhedsnet for os unge, der lever i et samfund, der konstant efterspørger cremen af homo sapiens.

Højskolen vil i fremtiden stå stærkt, hvis den forbliver det pusterum, det lille sted i studie-racet, hvor folk kan ånde ud. Og jeg er ikke i tvivl om, at et sted som højskolen vil være til gavn for en masse unge, der som jeg selv, faldt lidt ved siden af. Højskolen skal

med stædighed lægge vægt på, at den er studieforberedende på flere punkter end blot det faglige. Højskolen skal fortsætte med at give den unge studerende redskaber til at klare sig helskindet igennem studiet for netop at undgå de kedelige ensomheds- og stressstatistikker. Det er ideer om tolerance, fællesskab, hygge og lyst, der skal hive højskolen videre ind i fremtiden.

Fortsat god dag!